ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

—

Ἡ «Στοὰ» ἀναγράφουσα τὰς γενομένας διαφόρους παύσεις προστίθησι τὰ ἑξῆς: «Ἀναγράφομεν τὰς παύσεις ταύτας ἄνευ τῆς ἐλαχίστης παρατηρήσεως. Ὅταν ἐνσκήψῃ που λοιμὸς ἀριθμοῦνται τὰ θύματα μόνον».

Ἡ εὐφυολόγος «Στοὰ» βεβαίως λογοπαίγνιον ἠθέλησε νὰ κάμῃ, προειδοποιοῦσα τοὺς φίλους της ὅτι ἐνέσκηψε **λεμός.**

—

Παρετήρει τις εἰς ποιητὴν ὅτι ἔχει πολὺ μεγάλους τοὺς ῥώθωνας, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἥκιστα ἀρχαϊκόν.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ *ἐμπνέωμαι*, λέγει, ἀφοῦ διὰ τῶν ῥωθώνων γίνεται ἡ εἰσπνοή;

—

Εἰς τὸ ἑξῆς ὁ μὴ ἔχων μεγάλους ῥώθωνας δὲν εἶναι ποιητής.

—

Παρετηρήσαμεν ὅτι ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ ποιηταὶ οἱ γράφοντες εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι» εἶναι ῥωθωνίαι.

Τοῦτο μπορεῖ νὰ μὴν εὐχαριστῇ τὰς φίλας των, εὐχαριστεῖ ὅμως ἡμᾶς.

—

Βουλευταὶ τῆς πρώην ἀντιπολιτεύσεως συνείθιζαν νὰ κάθηνται εἰς τὴν πρὸς τὴν θύραν τοῦ Ἑστιατορίου ἕνθα ἔτρωγον κεφαλὴν τῆς ἐν μέσῳ μεγάλης τραπέζης.

Προχθὲς, μετὰ τὴν κρίσιν, ἔτρωγον καθήμενοι εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν, πλησιέστερον πρὸς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου.

— Κατάλαβα, τοῖς λέγει φίλος των, τώρα ποῦ εἶσθε ὑπουργικοί, πλησιάζετε ὁλονὲν τὴν *κουζίναν*.

—

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀφαιρέσεως:

Νὰ εἰσέρχεσαι εἰς αἴθουσαν καὶ ἐπὶ τῆς προσφερομένης σοι καρέγλας νὰ ἀφίνῃς τὸ μπαστοῦνί σου, σὺ δὲ νὰ τοποθετῆσαι εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου ὡς μπαστοῦνι, οὗ καὶ τὸ σχῆμα νὰ λαμβάνῃς.

Εἶναι γεγονὸς ἱστορικὸν τοῦ διασήμου ἀφῃρημένου Ῥέζερ.

—

Τὸ ἄκρον ἄωτον φιλοπατρίας:

Νὰ διατρίβῃς ἐν Βερολίνῳ καὶ νὰ στέλνῃς εἰς τὴν πατρίδα σου Ὕδραν τὸ ῥωλόγι σου τὸ ὁποῖον ἐχάλασε διὰ νὰ σοῦ τὸ διορθώσουν.

Ἔπειτα δὲ.... νὰ γίνεσαι ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν.

—

Περιέργως πως ἡ Ἑβδομὰς τοῦ Νέου Ὑπουργείου, ἥτις τόσας συμπαθεῖς ὑπάρξεις ἐρρίψεν εἰς τὸν Κῆπον τῶν Δακρύων, εἶναι καὶ Ἑβδομὰς τῶν Παθῶν τῶν Δυτικῶν.

Τί διάβολο! ὅλοι αὐτοὶ οἱ παυθέντες ὑπάλληλοι μήπως ἦσαν κρυφοὶ Δυτικοὶ *καὶ τὴν ἔπαθαν εἰς τὰ Πάθη;*

—

Μεταξὺ δύο ναυτικῶν, περὶ τοῦ νέου καὶ τοῦ πρώην ὑπουργοῦ των.

— Πῶς σοῦ φαίνεται νὰ κυβερνώμεθα ἀπὸ ἕνα παιδί.

— Καλλίτερα ἀπὸ ἕνα παιδὶ παρὰ ἀπὸ ἕναν *παίδαρο*.

—

Τὸ σαρακοστινὸ σύνθημα **Βάστα** ὡς φαίνεται ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ φιλανθρώπου λαοῦ διὰ τὴν ἀντιπολίτευσιν, τὴν ὁποίαν ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὑπέβαλλεν εἰς *νηστείαν* καταναγκαστικήν.

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ.

—

Ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον ὅταν παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας δύο ἄνθρωποι ἐξ ἀντιθέτων διευθύνσεων ἐρχόμενοι συναντῶνται καὶ συγκρούονται. Εὐτυχῶς τὰ ἀναστήματα αὐτῶν δὲν ἦσαν ἰσομεγέθη, ἑπομένως οἱ προσφιλεῖς των μύτοι οὐδὲν ἔπαθον ἐκ τῆς συγκρούσεως αὐτῆς. Τοῦ ἑνὸς, τοῦ κοντοτέρου, προσετρίβη ὀλίγον—περὶ τοῦ μύτου πρόκειται πάντοτε—εἰς τὸν ἀτλαζένιο δζιλὲ τοῦ ἄλλου. Αὐτοῦ ἑπομένως συνεκρούσθη ἁπλῶς μὲ τὸν ἀέρα. Ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς συνδυασμὸς συνετέλεσεν ὥστε νὰ μὴν ἀκουσθῶσιν αἱ συνήθεις εἰς τοιαύτας περιστάσεις φωναί:

— Ὤχ! Μοῦσπασες τὴν μύτη!

— Ὤχ! Μοῦ μάτωσες τὰ δόντια.

Ἁπλῶς ὁ μὲν κοντὸς ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὕψωσεν ὅσον ἠδυνήθη τὴν κεφαλήν του ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ διακρίνῃ κανὲν ἄστρον, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὸν μεθ' οὗ συνεκρούσθη.

Ὁ μακρὺς ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἔκαμεν ὅλως διόλου τὴν ἀντίθετον κίνησιν, ἐχαμήλωσε δηλαδὴ παρὰ πολὺ τὴν κεφαλήν του.

Ἐπί τινα λεπτὰ καὶ τοῦ σκότους βοηθοῦντος αἱ ἀντίθετοι διευθύνσεις τῶν κεφαλῶν ἐμπόδιζον τὴν ἀναγνώρισιν ἀμφοτέρων. Ὁ μακρὺς τόσον εἶχε σκύψει τὴν κεφαλήν του ὥστε δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ τοὺς πόδας τοῦ ἄλλου· ὁ δὲ κοντὸς κατὰ συνέπειαν μόλις ἔβλεπε τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ὀλίγας τρίχας.

Καὶ οἱ δύο ἐστενοχωροῦντο φοβερὰ, ὅτε ὁ κοντὸς, εὐφυέστερος ἴσως τοῦ ὑψηλοῦ, ὀρθόνει διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ῥάβδου του τὴν σκυμμένην κεφαλὴν τοῦ τελευταίου καὶ κρατεῖ οὕτω ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἀτενῆ, τοῦθ' ὅπερ ἐρρίψε φῶς καὶ εἰς τῶν δύο τὰ πρόσωπα, συγχρόνως δὲ ἠκούσθησαν μετὰ διαχύσεως αἱ προσφωνήσεις.

— Δὲ λὲς βρὲ ἀδελφὲ ποῦ εἶσαι ὁ Ζαΐμης;

— Δὲ μιλοῦσες λίγο νὰ καταλάβω ἀπὸ τὴν προφορά σου ὅτι εἶσαι ὁ Μεσσηνέζης;

— Καὶ γιὰ ποῦ, μὲ τὸ καλό;

— Εἰς τῆς Κυρίας Ἀντιπολιτεύσεως, νὰ πάρω τὸ τσαΐ.

— Κ' ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω.

— Πάμε μαζύ.

— Ἐμπρός.

— Ἀλήθεια; Ξέρεις ποῦ νοίκιασε τώρα σπῆτι;

— Μὲ εἶπαν εἰς τὴν Πλατεῖα τῆς Ἐλευθερίας, ἕνα μεγάλο σπῆτι μὲ πράσινα πανδζούρια.

— Καὶ 'μένα ἐκεῖ μὲ εἶπαν.

— Τί διάβολο! Ἐκεῖ εἶναι τοῦ Κουμουνδούρου τὸ σπῆτι.

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ συλλογιοῦμαι.

— Λὲς νὰ μᾶς γέλασαν;